Un bloc de locuinţe, şi încă unul cu mai mult de şapte etaje, nu pare nicidecum scena ideală pentru o "noapte arabă". Mai cu seamă când blocul se află într-o ţară – Germania - pe care, ce-i drept, o invidiem pentru bunăstarea ei, dar pe ai cărei locuitori ne-am obişnuit să-i considerăm lipsiţi de imaginaţie, incapabili să viseze. Clişeele noastre ne obligă să asociem visul, fantasticul, cu locuri de vis, cu locuri fantastice. Şi nici nu mai băgăm de seamă cât ar fi de redundant să visezi într-un loc de vis...

Dar poate că nicăieri nevoia de imaginar, de evadare din real nu e mai puternică decât într-un bloc. În fond, pentru locatarii lui, visul e unica modalitate de evadare din spaţiile înguste, din aglomeraţia compartimentată a unei astfel de clădiri. Şi nicăieri nu mai există o atât de densă concentrare de energii şi aspiraţii diverse, şi încă dispuse pe verticală, aşadar, deja direcţionate în sus. Iar atunci când, într-un astfel de spaţiu, mai şi locuiesc oameni veniţi din ţări diferite, de pe continente diferite, e aproape imposibil să nu vină şi momentul în care realitatea clachează, lăsând oniricul să se insinueze treptat, să-şi impună propriile-i legi, aproape fără ca noi să băgăm de seamă când s-a produs răsturnarea de perspectivă: iluzia, în această piesă, e pusă în scenă cu o tehnică impecabilă, comparabilă doar cu aceea din gravurile lui Escher. Prinşi de suspansul fără cusur al construcţiei, prinşi în plasa dialogurilor, când interioare, când normale, parcurgem pe nerăsuflate textul iar finalul ne surprinde îndrăgostiţi până peste cap de personaje. De toate la un loc şi de fiecare în parte.

E adevărat că, în tinereţe, autorul cu nume făcut parcă pentru a ne da nouă bătăi de cap, Roland Schimmelpfennig (născut în 1967 la Göttingen) a trăit pentru o scurtă perioadă în Istanbul, ca scriitor şi jurnalist. Poate că acel contact cu o lume în care logica realului, aşa cum e ea cunoscută în Occident, pare a nu mai funcţiona, să-l fi contaminat de un mod de a vedea lumea în care interiorul şi exteriorul par a se găsi în egală măsură la vedere, în care imaginarul şi realul nu sunt neapărat două planuri opuse, ci doar două dimensiuni la fel de accesibile – cel puţin în anumite condiţii.

De teatru, Schimmelpfennig s-a apropiat abia în 1990, când a început să studieze regia. Piese de teatru scrie de pe la jumătatea anilor nouăzeci. Iar începând cu ediţia din 2000, o dată cu montarea uneia dintre piesele sale *(Vor langer Zeit im Mai – Cu multă vreme în urmă, în mai)*, este selecţionat an de an la acel veritabil turneu final al dramaturgilor de expresie germană care e festivalul *Stücke* (piese) de la Mülheim an der Ruhr. E un festival la care sunt selecţionate maximum opt dintr-o producţie anuală de peste o sută de spectacole cu piese noi, scrise de autori din Germania, Austria şi cantoanele germanofone ale Elveţiei. În 2001, Schimmelpfennig a fost prezent cu *Noapte arabă*, în 2002, cu *Push up 1-3* iar în 2003, cu *Vorher/Nachher (Înainte/După)*. În cei douăzeci şi opt de ani de la înfiinţarea acestui puternic festival, nu a mai existat nici un alt dramaturg care să fi fost prezent în concurs patru ani la rând. Probabil că secretul succesului lui Roland Schimmelpfennig dar, mai ales, explicaţia farmecului atât de special al textelor sale stă în teatralitatea proporţiei dintre luciditate şi imaginaţie, dintre tehnică dramatică şi poezie, ce caracterizează scrisul său pentru scenă.

Victor Scoradeţ

Roland Schimmelpfennig - Noapte arabă

PERSONAJELE:

HANS LOMEIER
FATIMA MANSUR
FRANZISKA DEHKE

KALIL
PETER KARPATI

LOMEIER: Aud apă. Nu e nici o picătură, dar eu o aud. În miez de iunie. E foarte cald. Sună telefoanele de la etajele opt, nouă şi zece, că ce-i cu apa. Nu ştiu. Am fost la subsol. Presiunea e-n regulă. Cu toate astea: de la etajul opt în sus, toate robinetele sunt uscate. Etajele opt, nouă şi zece nu au apă. Ca şi când, la etajul şapte, apa ar dispărea. Poate există o spărtură. Greu de imaginat. Iar o spărtură de felul ăsta, o ţeavă spartă, n-ar rămâne mult timp neobservată. S-ar scurge pe pereţi, pe tavane, în holuri.
Dar eu aud apă. O aud în spatele pereţilor. Sună ca un cântec. O urmă de cântec pe coridoare. Cântecul în casa scărilor. O urmă la etajul şapte. Mă sui în lift. Mă duc până la etajul şapte, să verific. Tot timpul aud apă.
Liftul huruie ca şi când nu mai are mult până să se strice din nou. Etajul şapte. Pe dreapta, cincisprezece apartamente şi liftul, pe stânga, şaisprezece apartamente. Şi pe o parte şi pe alta mereu trei camere, bucătărie, baie. La capătul coridorului în dreapta în faţa apartamentului 7-32 stă colocatara arabă a duduii Dehke, doamna Fatima Mansur. 7-32 înseamnă balcon la bucătărie şi ferestre spre Sud-Est, baia spre Vest. Colocatara arabă încearcă, cu trei sacoşe sub braţ, să-şi descuie apartamentul, dar de ce se complică în halul ăsta? De ce nu pune pur şi simplu cumpărăturile jos?

FATIMA: Liftul huruia ca şi când nu mai avea mult până să se strice din nou. Cu trei sacoşe sub braţ, nu e deloc simplu să descui apartamentul. Nu merge.

LOMEIER: Cheia îi cade din mână - mai bine decât să-i fi căzut sacoşele.

FATIMA: Cheia îmi cade din mână, dar ajung la sonerie cu cotul. Sper că Franziska-i acasă. Bineînţeles că-i acasă. Numai să audă soneria.

Lomeier, administratorul, vine pe coridor în halatul lui albastru-cenuşiu. E foarte cald.

LOMEIER: Mai sună o dată. Face asta, apăsându-şi, cu tot corpul şi cu sacoşe cu tot, cotul stâng pe sonerie.
Pot cumva să vă ajut?

FATIMA: O, mulţumesc, mă descurc. Foarte cald astăzi, nu?

LOMEIER: Cea mai călduroasă zi a anului până acum, au spus la ştirile de la ora 19.

FATIMA: Şi - încă nu vi s-a terminat programul, domnule Lomeier?

LOMEIER: Nu ştiu - e ceva în neregulă cu presiunea apei la etajele opt, nouă şi zece.

FATIMA: Noroc că nu sunt decât zece etaje.

El nu râde.

LOMEIER: Da...

FATIMA: Are un aer absent. Îngrijorat.

LOMEIER: La dumneavoastră care-i situaţia, cu apa?

FATIMA: Da, nu ştiu - abia acum ajung acasă. Dacă e ceva, vă sun mai târziu.

LOMEIER: Da, vă rog, aşa să faceţi. Poate avem o scurgere pe undeva. Ea mai sună o dată, dar nu vine nimeni la uşă. Permiteţi.

FATIMA: El se apleacă şi-mi ridică cheia de jos. Mai întâi vrea să mi-o dea, dar pe urmă bagă de seamă că încă mai am amândouă mâinile ocupate, şi şovăie.

LOMEIER: Are atâtea chei pe inel.

FATIMA: Eu zâmbesc. Ce altceva să fac - el stă şi se uită la cheile mele.

LOMEIER: Atâtea chei...

FATIMA: Sunteţi aşa de drăguţ? Îi fac loc. Aia cu cămila.

LOMEIER: Cămila e un breloc nu foarte frumos, uzat, din material plastic.

FATIMA: El bagă cheia în broască...

LOMEIER: V-ar deranja cumva, dacă aş verifică, scurt, cum staţi cu presiunea la apă? Doar să văd dacă e-n regulă.

FATIMA: Nu, absolut deloc...

LOMEIER: În clipa în care vreau să răsucesc cheia în broască, cineva deschide uşa din interior. În faţa noastră se află, transpirată şi mai mult dezbrăcată, Franziska Dehke, chiriaşa principală de la 7 - 32. Oo...

FRANZISKA: Uuff - mi s-a părut mie că am auzit ceva. Bună.

LOMEIER: Bună ziua, doamnă Dehke.

FRANZISKA: Bună.

LOMEIER: Poate că e mai bine să mă întorc ceva mai târziu...

FATIMA: Cum vreţi dumneavoastră. Nu m-ai auzit? De trei ori am sunat...

LOMEIER: Se reazemă de uşă cu pungile-n mână.

FRANZISKA: Nu ştiu - eram întinsă pe canapea şi mă odihneam.

LOMEIER: Cheia ei a rămas în uşă. O scot din broască şi i-o întind doamnei Mansur.

FATIMA: El îmi întinde cheia, pe care o prind cu un deget şi o presez de sacoşe. Mulţumesc încă o dată, şi treceţi liniştit mai târziu să vedeţi ce-i cu apa care a dispărut.

LOMEIER: Da, într-adevăr cred că o să mă întorc. Până atunci, însă, o seară frumoasă...

FATIMA: Cu sacoşele deja în holul apartamentului...
Mulţumesc! Uşa se-nchide. Nu mai pot să ţin cheile şi ele îmi cad pe jos.

LOMEIER: Uşa s-a închis. Se aude, ca şi când cheile i-ar fi căzut iar pe jos.

FATIMA: Sacoşele le duc în bucătărie.

LOMEIER: Franziska Dehke stă scris sub un plastic îngălbenit lângă sonerie. Scris de mână. Nimeni nu s-a ocupat încă de asta. Şi când te gândeşti că sunt deja câţiva ani de când locuieşte aici.

FATIMA: De ce nu deschizi uşa?

FRANZISKA: Păi am deschis-o...

FATIMA: Da, da' când?

Franziska fuge înapoi în sufragerie.

FRANZISKA: Cred că adormisem. Pe canapea. E atât de cald.

FATIMA: Păi închide transperanturile...

FRANZISKA: N-are nici un rost. Mă duc să-mi fac un duş.

FATIMA: Bine - vezi că la opt, nouă şi zece nu curge apa.

FRANZISKA: Da?

FATIMA: De-aia venise Lomeier.

LOMEIER: Sau poate că trebuia să intru şi eu cu ea? Nu cred. Nu prea avea nimic pe ea.

FATIMA: Întotdeauna face aşa.

LOMEIER: Faţa roşie de tot. Părul scurt şi blond, leoarcă de transpiraţie. În situaţia asta nu pot să deranjez.

FATIMA: Vine acasă după munca în laborator, îşi aruncă lucrurile de pe ea şi se întinde pe canapea. Şi o ia oboseala. Şi pe urmă se duce la duş.

FRANZISKA: Sunt îngrozitor de obosită. Să-mi fac un duş sau să nu-mi mai fac?

FATIMA: Fă-ţi-l.

FRANZISKA: Da, poate. Oare ce-am făcut eu azi, toată ziua?

FATIMA: Stă nehotărâtă în hol şi se gândeşte.

LOMEIER: Oamenii se întorc acasă de la muncă şi vor să gătească. Sau să-şi facă un duş. Da, dar dacă n-au apă?

FRANZISKA: Nu pot să mă hotărăsc. Vrei şi tu un pahar?

FATIMA: Nu, mulţumesc, mai întâi aranjez cumpărăturile.

FRANZISKA: Mai întâi îţi torn o înghiţitură.

FATIMA: Du-te mai întâi la duş...

Ea se întoarce pe canapea.

FRANZISKA: Ştiu şi eu.

FATIMA: Hai, dă-i drumul...

FRANZISKA: Da, poate...

KALIL: Acum se face opt jumate. Din clipă-n clipă ar trebui să sune telefonul.

LOMEIER: Imediat se face opt şi jumătate. Stau în faţa liftului şi mă gândesc dacă să sun la apartamentul 7 - 32.

FATIMA: Sticla de coniac se află pe măsuţa din dreptul canapelei.

FRANZISKA: Nu mai e mult în sticlă.

FATIMA: Am adus eu alta.

Ea îşi toarnă.

LOMEIER: Nu. Doar nu pot să mă întorc acum.

KALIL: Imediat are să sune. Stau lângă telefon şi aştept. Ştiu că are să sune. Ca în fiecare seară. O iubesc.

FATIMA: A rămas în cadrul uşii cu paharul de coniac în mână şi nu ştie încotro s-o apuce.

LOMEIER: Mai bine mai sun o dată mai târziu şi urc pe urmă ca să văd ce se-ntâmplă.

FRANZISKA: Cred totuşi că-mi fac un duş.

KALIL: În fiecare seară mă sună. Întotdeauna înainte să apună soarele.

FATIMA: Eşti sigură?

FRANZISKA: Da, aşa cred.

KALIL: Mă uit pe fereastră şi aştept să mă sune.

LOMEIER: Vine liftul. Prea încet. Privirea mea o ia pe coridor înapoi, străbate pereţii, în sus şi-n jos. Aud apă. Peste tot.

FATIMA: Ea se opreşte din drum.

KALIL: Oare de ce nu sună?

FATIMA: Şi se întoarce din nou spre mine.

FRANZISKA: Ciudat.

FATIMA: Ce anume?

FRANZISKA: Oare ce am făcut eu azi, toată ziua?

FATIMA: Ai lucrat?

FRANZISKA: Probabil.

FATIMA: Aşa că - du-te la duş...

FRANZISKA: Numai că nu-mi aduc aminte de nimic...

FATIMA: Hai lasă...

FRANZISKA: Ei da...

LOMEIER: Uşa liftului se deschide.

FRANZISKA: Mă duc să-mi fac un duş.

FATIMA: Du-te liniştită.

KALIL: Soarele e deja jos de tot la Apus. Telefonul nu sună.

FATIMA: E timpul să sun.

LOMEIER: Să intru în lift?

FRANZISKA: Să intru la duş?

KALIL: Oare mai sună?

FATIMA: Te duci o dată la duş?

FRANZISKA: Da, mă duc totuşi...

LOMEIER: Mă hotărăsc s-o iau pe scări.

FRANZISKA: Da...

FATIMA: Ea intră în baie. Eu iau telefonul.

LOMEIER: Cobor pe scări. Casa scărilor sună ca un cântec.

FATIMA: Vii?

KALIL: Da, bineînţeles...

FATIMA: Dar mai aşteaptă puţin...

KALIL: Lasă că ştiu eu...

FATIMA: Până se-ntunecă.

KALIL: Ştiu. La revedere.

FATIMA: La revedere.

LOMEIER: Etajul şase.

KARPATI: Se înserează. Mă uit pe fereastră la faţada blocului C de vizavi. Ceva mă orbeşte, o rază de lumină îmi cade în ochi. Geamul mat de la fereastra de la baie a unui apartament de la etajul şapte din clădirea de vizavi e deschis la refuz. În oglinda dulăpiorului de deasupra chiuvetei se oglindeşte soarele înserării aflat jos de tot la Apus. Pot să recunosc până şi periuţele de dinţi din paharul de lângă robinet. O

femeie blondă tunsă scurt intră în baie.

FATIMA: Acum e în baie. Aşa e în fiecare seară, înainte de asfinţit - ea vine acasă. Se dezbracă, e cuprinsă de oboseală. Dintr-o dată nu mai e în stare să-şi aducă aminte de ziua care a trecut.

FRANZISKA: Sunt în baie. Lângă mine chiuveta cu periuţele de dinţi în paharul de plastic.

KARPATI: Are pe ea doar lenjeria de corp. Se dezbracă, se întoarce şi urcă în cadă. Dă drumul la apă şi începe să se duşeze.

FATIMA: Îşi face duş.

LOMEIER: Etajul cinci. Aud apă.

KALIL: A sunat. În curând se întunecă şi pot să mă duc la ea.

FRANZISKA: Apa îmi curge răcoroasă pe spate în jos.

KARPATI: Ăia au apă, ciudat. La noi în blocul B sunt ore întregi de când nu mai curge. O fi vreo ţeavă spartă dincolo de bifurcarea conductei. E un lucru neobişnuit, mai ales în anotimpul ăsta.

FATIMA: În fiecare seară îşi face duş, după ce se-ntoarce acasă. Îi place să stea mult sub duş, mult de tot.

KARPATI: Şade în cadă şi se duşează. Se uită în gol. Că fereastra e deschisă, nu pare nici măcar să observe. Îşi face duş, îi văd numai capul şi uneori braţul drept.

LOMEIER: Etajul patru.

FRANZISKA: Sunt aşezată în cadă şi privesc în gol. Oare ce am făcut eu azi, toată ziua?

FATIMA: Aud cum curge apa în baie.

KARPATI: Rămân la fereastră, dar nu din cauza femeii care se spală. Ceva e ciudat. Un zgomot.

FRANZISKA: Iar fereastra-i deschisă...

FATIMA: Se întoarce acasă de la serviciu, lucrează într-un laborator, intră pe uşă, şi din clipa asta cu fiecare secundă ziua care a trecut se îndepărtează tot mai mult, până când, atunci când soarele apune, nu mai e în stare să-şi aducă aminte nici măcar cum o cheamă.

KARPATI: Aud apă.

KALIL: Îmi bag cheile în buzunar şi-mi iau casca.

KARPATI: E cu putinţă? Oare vine de afară? Deschid fereastra...

LOMEIER: Etajul trei.

FRANZISKA: În clădirea de vizavi, în aripa umbrită a blocului B, la etajul şapte se deschide o fereastră.

KARPATI: Nu vine de afară.

FRANZISKA: Un bărbat se apleacă în afară, ca şi când ar căuta ceva.

KARPATI: Sună ca un cântec.

FRANZISKA: Ce-o fi căutând tipul?

KARPATI: Nici înăuntru nu e - apa.

FRANZISKA: Oare mă vede? Nu cred.

KALIL: Pornesc scuterul.

FRANZISKA: Ce Dumnezeu am făcut eu azi, toată ziua?...

FATIMA: Aşa se întâmplă de când stăm aici. De patru ani locuim aici împreună. Când soarele apune, adoarme de-a binelea, în fiecare noapte, pe canapea. Atunci vine prietenul meu Kalil, pe care ea nu-l cunoaşte, de care nu are habar, fiindcă ea doarme deja de fiecare dată când vine el.

LOMEIER: Etajul doi.

KALIL: Sunt doi ani de când o cunosc. E singura femeie din viaţa mea. Niciodată n-aş putea s-o înşel. Niciodată.

FRANZISKA: El închide fereastra la loc. În geam se oglindeşte cerul întunecat al serii. Nu cred că poate să mă vadă.

KARPATI: Ea închide apa. Se ridică. Se şterge.

FATIMA: Nu i-am povestit niciodată de el.

FRANZISKA: Mă şterg, mă înfăşor într-un prosop şi ies din baie.

FATIMA: Dar de ce n-am făcut-o?

KARPATI: Ea iese din baie.

FATIMA: Habar n-am.

KALIL: Întotdeauna-i aşa. Trebuie să aştept până când apune soarele, apoi pot să mă duc la ea. Încalec pe scuter şi mă duc la ea. Intru în micul apartament. Ea mă aşteaptă la uşă. Pe canapea e întinsă colocatara ei care doarme. Nu se trezeşte niciodată. Ea nu mă cunoaşte deloc, nu m-a văzut niciodată. Nu ştie nimic despre mine.

LOMEIER: Etajul întâi.

FATIMA: Ei, a fost bine?

FRANZISKA: Mmhmm.

FATIMA: Vrei să te-ntinzi pe canapea?

FRANZISKA: Imediat apune soarele.

FATIMA: Încă o înghiţitură de coniac?

FRANZISKA: Ah...

FATIMA: Cască. Cum a fost azi?

FRANZISKA: Azi?

FATIMA: Da...

FRANZISKA: Unde?

FATIMA: La serviciu?

KARPATI: Acum soarele s-a dus. Dar eu încă mai am sunetul ăsta în urechi - sunetul apei, ca şi când încă aş mai auzi-o cum se duşează.

FRANZISKA: Care serviciu? Despre ce vorbeşti?

FATIMA: Ochii i se închid.

LOMEIER: Parterul. Jos.

KALIL: În faţa mea pe stradă conul de lumină de la farul scuterului. E cald. Văd deja blocurile în depărtare. În curând am ajuns.

LOMEIER: Din pură curiozitate apăs pe butonul de lângă uşa liftului de la parter.

KARPATI: Cântecul mă trage afară din casă, mă atrage la tine, în blocul C, la etajul şapte.

LOMEIER: Ştiam eu. Apăs pe butonul liftului şi nu se întâmplă nimic. Liftul rămâne la etajul şapte şi nu se mai urneşte din loc. S-a stricat. Definitiv.

FATIMA: Dormi?

FRANZISKA: Mmhmm?

FATIMA: Dormeai deja?

FRANZISKA: Ce?

FATIMA: Dacă dormi?

FRANZISKA: Lasă-mă.

KARPATI: Afară din casă - trebuie să mă duc la ea.

FATIMA: Are să se mai trezească abia în zori, are să fie foarte trează atunci, are să pună de-o cafea arabică, are să mă trezească, Bună dimineaţa, Fatima, prinţesa mea orientală, trebuie să plec imediat la serviciu, dar ia spune-mi, aseară trebuie că am adormit iar pe canapea, de ce nu m-ai trezit?
Mă întreb, ce-ar fi dacă s-ar trezi o dată, noaptea.

KARPATI: Fug pe coridor în jos până la lift. Trebuie să-i vorbesc.

FATIMA: Dacă cineva ar reuşi s-o trezească.

KARPATI: Liftul e deja sus. Trebuie să-i povestesc despre cântec. Deschid uşa de metal cu ferestruica aia mică, intru în lift, apăs pe P. Uşa interioară a cabinei se închide huruind şi încep să cobor.

FATIMA: Poate că ar trebui să vină cineva s-o trezească cu un sărut.

KARPATI: Şase, cinci. Îmi răsună în urechi, de parcă m-aş afla într-o baie turcească. Patru, trei.

KALIL: Blocurile se apropie din ce în ce mai mult. În spatele perdelelor în nenumăratele apartamente arde lumina. Acolo sus locuieşte Fatima.

KARPATI: Doi, unu.

LOMEIER: Merg de-a lungul coridorului de la subsol spre locuinţa mea. La uşa de la intrare îmi vine în minte vocea fostei mele soţii.

KARPATI: Parter. Ies din lift şi traversez gazonul dintre blocuri. S-a întunecat. În apartamente ard luminile. Uşile balcoanelor sunt deschise.

LOMEIER: Îmi vine în minte felul în care vorbea.

KARPATI: Stau în faţa intrării în blocul C şi mă uit în sus până la etajul şapte.

FATIMA: Dacă ar veni cineva şi ar săruta-o, poate că s-ar termina cu nopţile astea, nopţile în care doarme pe canapea, în timp ce eu stau alături şi mă uit la televizor sau sunt cu Kalil.

KARPATI: Uşa blocului e deschisă.

LOMEIER: Cât timp e de când nu m-am mai gândit la asta...

KARPATI: Iau liftul sau o iau pe scări? În pereţi foşneşte apa, o aud. Mă iau după zgomot - o iau pe scări în sus.

KALIL: Aproape c-am ajuns.

FATIMA: Aud scuterul lui Kalil în faţa blocului.

LOMEIER: De unde vine chestia asta aşa, deodată?

KARPATI: Etajul întâi.

KALIL: Ştiu că-mi aude deja scuterul.

FATIMA: El trebuie să fie.

LOMEIER: Numai să nu mă mai gândesc la asta.

KALIL: Mai ambalez o dată în gol, înainte să opresc motorul în faţa blocului. Casca o încui ca de fiecare dată de portbagaj.

LOMEIER: Să nu mă gândesc la asta.

KALIL: Stau în faţa blocului şi mă uit în sus până la etajul şapte. Acolo sus locuieşte ea.

FATIMA: Acum imediat are să vină cu liftul.

KALIL: Uşa blocului e deschisă.

KARPATI: Etajul doi.

KALIL: Să iau liftul sau s-o iau pe scări? Stau în faţa uşii verde închis de la lift şi sunt nehotărât.

LOMEIER: O văd cum stă în faţa mea şi-mi vorbeşte.

KALIL: Apăs pe butonul liftului. Nu se întâmplă nimic. Apăs încă o dată. Acum.

FATIMA: Imediat.

KALIL: Liftul începe să coboare. Sună ciudat.

KARPATI: Etajul trei.

FATIMA: Franziska doarme.

LOMEIER: Uită şi gata.

KALIL: Uite-l că vine. Uşa de siguranţă din interior se deschide. Deschid uşa metalică cu mica ferestruică şi mă sui în lift. Apăs pe şapte. Poate să ducă până la 400 de kilograme sau cinci persoane. Construit în anul 1972, Lübbes und Peters.

LOMEIER: Uită pur şi simplu.

KALIL: Uşa de siguranţă se închide huruind. Liftul începe să urce. Etajul întâi.

FATIMA: Mai bine să mă duc la uşă...

KALIL: Etajul doi. Motorul liftului sună ciudat. Etajul trei.

KARPATI: Etajul patru.

KALIL: Etajul patru. Nu poate fi adevărat. Cu puţin înainte de etajul cinci, liftul se blochează. S-a blocat.

LOMEIER: Nu merge.

FATIMA: Unde întârzie?

KALIL: Liftul stă. Nu se poate. Nimic nu mai merge. Nici măcar butonul de alarmă.

LOMEIER: Acuma-mi dau seama: Ar trebui să pun un anunţ pe uşa liftului: Liftul defect. Ca nu cumva să se mire careva sau să trebuiasă să aştepte cine ştie câte ore în lift.

KALIL: Îmi pierd minţile. Alo?

LOMEIER: Măcar scoate-ţi halatul când eşti acasă, ar fi spus ea.

KARPATI: Etajul cinci. Am emoţii.

KALIL: Mă aude cineva?

LOMEIER: Şi să-l sun pe mecanicul de la Lübbes und Peters.

FATIMA: Sunt sigură că era scuterul lui. Ia să dau o fugă pe balconul de la bucătărie să mă uit jos. Da, e acolo - casca şi-a încuiat-o ca-ntotdeauna de portbagaj. Dar unde-i Kalil?

KALIL: Alo?

LOMEIER: Dar nu-l mai sun azi. Cât timp liftul e blocat la etajul şapte, n-are ce să se-ntâmple.

FATIMA: Ies din apartament, las uşa de la intrare deschisă şi dau fuga pe scări în jos. Kalil? Nu se poate

să...

KARPATI: Etajul şase.

FATIMA: Liftul nu se mişcă. Înseamnă că a luat-o pe scări. Cobor să-l întâmpin.

KALIL: Alo? Nu mă aude nimeni.

FATIMA: Aud paşi pe scări. El trebuie să fie.

KARPATI: Vine cineva de sus.

FATIMA: Nu, nu e el, e altcineva.

KARPATI: O femeie care arată a arăboaică trece pe lângă mine grăbită cu privirea nervoasă şi coboară scara.

FATIMA: Nu l-am mai văzut până acum.

LOMEIER: Ştii bine că nu-mi place halatul.

FATIMA: Etajul şase.

KALIL: Dacă mi-a auzit scuterul, Fatima o să se mire unde întârzii şi are să mă caute. Alo?

KARPATI: Etajul şapte. Am ajuns sus. Apartamentul femeii de la duş trebuie să fie la capătul culoarului. Habar n-am ce trebuie să spun când are să deschidă uşa.

LOMEIER: Pauză. Nu mi-a plăcut niciodată.

KALIL: Fatima?

FATIMA: Etajul cinci.

LOMEIER: O să mai dau o fugă până sus să mă uit. Dau o fugă până sus şi întreb scurt la doamna Dehke dacă pot să-i verific instalaţia.

KARPATI: Merg de-a lungul coridorului. Urechile îmi vuiesc.

KALIL: Ce se-ntâmplă dacă nu mă găseşte nimeni?

FATIMA: Etajul patru. Cobor scările în fugă. Kalil?

LOMEIER: Mai bine acum decât mai târziu...

KARPATI: Uşa apartamentului e deschisă.

LOMEIER: Sau poate că tot mai târziu e mai bine - că nu avea mai nimic pe ea.

KALIL: Nu mă aude nimeni?

FATIMA: Etajul trei.

KARPATI: Uşa apartamentului e deschisă...

FATIMA: Kalil? Unde eşti?

KARPATI: Alo?

KALIL: Alo?

FATIMA: Alo? Etajul doi.

LOMEIER: Mai bine mai dau o fugă până sus ceva mai încolo.

KARPATI: E cineva aici? Intru în apartament.

LOMEIER: Sau nu?

KALIL: Apăs iar şi iar pe toate butoanele liftului. Fără nici un rost.

FATIMA: Etajul întâi.

KARPATI: Îmi bate inima.

FATIMA: Nu mai am suflu. Parter. Îmi aduc aminte că am lăsat uşa deschisă sus.

KARPATI: Ea e. E întinsă pe canapea şi doarme. E minunat de frumoasă. Doarme adânc. În urechile mele foşnet de apă, în capul meu cântecul care se aude din ce în ce mai clar.

KALIL: Nici o speranţă.

FATIMA: Nici urmă de Kalil. Nu se poate. Ies în faţa blocului. Uite scuterul lui - deodată se ridică o adiere scurtă şi caldă de vânt. În spatele meu uşa blocului se închide. Şi eu n-am cheile la mine.

LOMEIER: Acum mă duc până sus.

FATIMA: Uşa blocului e încuiată.

KARPATI: Ce caut eu aici? Stau aici într-o locuinţă străină lângă o femeie care doarme şi care nu are mai nimic pe ea.

FATIMA: N-are nici un rost să sun la Franziska - oricum, aia nu se trezeşte.

KALIL: E aşa o zăpuşeală aici.

FATIMA: Nimeni nu vine şi nimeni nu pleacă.

LOMEIER: Acum a avut destul timp să se îmbrace. Merg pe coridorul de la subsol.

KARPATI: Îngenunchez lângă femeia adormită. Lângă umerii ei luminoşi. Pe măsuţa din faţa canapelei se află o sticlă de coniac aproape goală.

LOMEIER: S-a stins lumina.

FATIMA: În casa scărilor lumina s-a stins. Nu vine nimeni cu cheia de la intrare. Deasupra mea, balcoanele a zece etaje şi cerul fără nori al nopţii.

KALIL: Trebuie să ies de aici.

KARPATI: Iau o înghiţitură.

LOMEIER: Merg mai departe prin întuneric până la scară.

FATIMA: În faţa mea o baterie întreagă de sonerii. Unul lângă altul şiruri verticale pline de nume. Ritzkowsky, Ansorg, Richter, Sadici, Tompson, Körte, Baethge, Behrends, Schlösser, Rieling, Dacanalis...

KARPATI: Îi ating părul scurt şi blond. Iertare, eu...

FATIMA: Hinrichs, Bartels, Düwel, Sander, Awram, Fischer, Eckstein, Viani şi aşa mai departe. De unde să-ncep. În casa scărilor lumina se aprinde din nou. Poate vine cineva.

LOMEIER: Apa se pierde la etajul şapte - şi de când s-a dus soarele, foşneşte în pereţi şi mai tare ca înainte.

KARPATI: Mai înainte, când ai intrat în baie ca să-ţi faci duş, eu eram la fereastra de vizavi şi te-am văzut.

LOMEIER: Parter.

KARPATI: Înţelegi - eu locuiesc în blocul de vizavi, şi te-am văzut când ai intrat în baie. Fereastra cu geam mat era deschisă. Soarele se oglindea în micul dulap de deasupra chiuvetei cu periuţele de dinţi.

LOMEIER: La parter atârn plăcuţa pe uşa metalică a liftul. Liftul defect.

KALIL: Stau jos pe podeaua liftului şi mă uit fix la uşile de siguranţă, închise.

FATIMA: Ăsta-i Lomeier - hei!

KARPATI: Te-am văzut - ai deschis robinetele. Şi erai atât de, atât de...

FATIMA: Hei!

KARPATI: Erai atât de - oare cum aş putea să descriu...

LOMEIER: Şapte etaje pe jos.

KALIL: Poate se întâmplă ceva dacă forţez uşa de siguranţă.

FATIMA: Nu mă vede!

KARPATI: Fereastra cu geam mat era deschisă şi soarele se vedea în oglindă...

FATIMA: Dispare în casa scărilor - s-a dus.

KALIL: Poate că aşa pot fi auzit mai bine...

KARPATI: Şi atunci am vrut să te sărut - dar în clipa aia nu ştiam încă.

FATIMA: N-o să audă, dar am să încerc totuşi: Apăs pe propria noastră sonerie: Dehke - Mansur.

Sună.

KARPATI: Sună.

LOMEIER: Etajul întâi.

KARPATI: A sunat, dar ea nu se trezeşte.

FATIMA: Doarme mai departe.

KARPATI: Doarme mai departe.

Sună lung.

FATIMA: E clar...

KARPATI: Precis e cineva jos la uşa de la intrare, fiindcă uşa apartamentului e în continuare deschisă...

LOMEIER: Etajul doi.

KALIL: Încerc să-mi bag degetele în crăpătura îngustă din uşa de siguranţă.

FATIMA: Parcurg întreg şirul de sus în jos. Sub noi, la etajul şase, stă Katja Hartinger, care în fiecare vineri seara îşi spală rufele în pivniţă. De aia o şi cunosc. În fiecare vineri la ora asta e-n pivniţă. Astăzi e vineri.

KALIL: Dar uşa nu cedează nici un centimetru. Nici măcar un centimetru.

LOMEIER: Tu n-ai priceput nimic, absolut nimic -, cum de-mi trece acum prin cap chestia asta?

KARPATI: Femeia care doarme pe canapea arată ca şi când ar fi o fiinţă necomplicată, optimistă, curioasă...

FATIMA: Katja nu deschide. În continuare am să încerc la familia Hinrichs la cinci. Dar bărbatul lucrează noaptea, iar femeia nu deschide uşa când nu e el acasă.

KALIL: Mă proptesc cu spatele în peretele lateral lângă butoane şi încerc să forţez uşile interioare cu picioarele.

LOMEIER: Etajul trei.

KALIL: Am alunecat...

KARPATI: Ca şi când ar putea să fie frumos să fii împreună cu ea, duminica dimineaţa, la început, când explorăm în oraş cafenele străine...

KALIL: Încă o dată...

FATIMA: Marion Richter de la patru îşi petrece în mod normal serile de vineri cum e şi asta de azi cu prietenul ei Andi în faţa televizorului. Asta trebuie să fie acasă.

KARPATI: Şi în faţa noastră stau ceştile cu café latte sau latte macchiato.

KALIL: Uşa începe să cedeze.

FATIMA: Sau fac mâncare şi apoi se bagă împreună în cadă.

KALIL: Dar nu cine ştie ce.

FATIMA: Ei hai - Încep să stau de vorbă cu interfonul, cu toate că încă nu-mi răspunde nimeni. Alo? Alo?

KALIL: Încă o dată.

FATIMA: Ia să mai sun o dată. Deschide o dată.

KALIL: Să mai încerc odată. Deschide-te.

LOMEIER: Etajul patru.

FRANZISKA: Mama mea în bucătărie. Lumină electrică. Toamnă târzie. Culoarea pereţilor în casa scărilor. Locuinţa părinţilor mei, când eram mică.
Totul e deosebit.

KALIL: Lovesc cât pot de tare cu piciorul. Ceva se sparge. Nu contează. Uşa de siguranţă cedează.

FATIMA: Marion nu deschide. Nu-i acasă, şi nici prietenul ei nu e. Sau sunt într-adevăr în cadă.

KARPATI: Dimineaţa târziu umblăm împreună pe străzi. Ne oprim în mijlocul unui pod mic şi ne uităm împreună în râu. Ce vară...

KALIL: Uşa de siguranţă e deschisă. Spre propria mea surpriză nu mă trezesc însă faţă-n faţă cu peretele gol al puţului liftului. Stau în faţa uşii metalice de la etajul cinci. Prin fereastra micuţă din uşă pot să văd holul. Dar uşa nu se deschide. Un mecanism o ţine încuiată.

FRANZISKA: În stânga camera copiilor, în dreapta bucătăria, baia, drept înainte se ajunge în sufragerie, în spate se află dormitorul părinţilor mei. Am patru sau cinci ani.

LOMEIER: Nimic - cum spunea ea asta.

FATIMA: Eticheta soneriei de la etajul trei e goală, deşi precis că şi acolo locuiesc oameni.

KALIL: Prin fereastră nu pot să văd scara, dar se aude ca şi când cineva ar veni de jos.

LOMEIER: Etajul cinci.

FATIMA: Pot chiar să aud de aici soneria de la etajul trei. Probabil că uşa de la balcon e deschisă. Da? Întreabă o voce prin interfon, o femeie. Voci în fundal, muzică, poate o petrecere. Alo, bună seara, scuzaţi deranjul, am rămas încuiată pe dinafară şi...

KALIL: Alo?

LOMEIER: Sau: Totuşi n-ai crezut asta cu adevărat.

FRANZISKA: Dacă mă ridic pe vârfurile degetelor de la picioare, pot să mă uit pe deasupra balustradei de la balconul bucătăriei. Printre blocuri circulă maşini, umblă oameni.

KALIL: Nu mă aude nimeni.

FATIMA: Vocea de femeie îmi vorbeşte într-o limbă străină. Alo? Eu...Trosc. A pus la loc în furcă receptorul de la interfon. Mai sun o dată.

Sună.

Aştept.

KARPATI: Totul are să fie nou şi altfel. Deosebit.

FATIMA: Alo? Întreabă un bărbat la interfon.

KALIL: Alo?

FATIMA: Alo? Am rămas încuiată pe dinafară, şi acum aş vrea să - din nou voci, muzică, pe urmă nimic.

LOMEIER: Etajul şase. Nu mai pot.

KALIL: Nimic.

KARPATI: Sub pleoape, ochii ei se mişcă încoace şi-ncolo. Visează.

FRANZISKA: Am şase ani. Părinţii mei au un birou de asigurări. Eu sunt un copil fericit. La toamnă o să merg la şcoală, şi totul miroase a iarbă.
În vara asta plecăm în vacanţă. Suntem în Turcia. Pe plajă. Mama mă unge pe spate. Nisipul e atât de fierbinte, că te arde la tălpi. Aşa ceva n-am mai trăit.

KARPATI: Urmăresc liniile verticale ale buzelor ei.

FATIMA: Bărbatul de la etajul doi nu mai trăieşte acolo, cu toate că numele lui a rămas lângă sonerie. Cică ar fi murit, şi fiica lui l-ar fi găsit aşa. Habar n-am...

KALIL: Cu o şurubelniţă, aş putea să demontez mecanismul - sau cu un pix. Iar un pix am la mine în buzunar.

FRANZISKA: Pe drumul de întoarcere ne oprim în Istanbul, ne ducem pe la moscheile care de departe arată ca nişte broaşte ţestoase, ne ducem la bazar. În bazarul acoperit în care, cum îmi povesteşte tata, există tot ce ţi-ai putea dori. Mama spune să o iau de mână, dar eu alerg mult înainte prin gangurile ramificate, mult înainte, şi mă uit în sus la tavanul boltit şi la pantofii mei.

KARPATI: Vreau s-o sărut...

FRANZISKA: În faţa prăvăliilor sunt aşezaţi bărbaţi şi beau ceai din nişte pahare mici.
Părinţii mei nu mai sunt în spatele meu, eu nu ştiu unde se află, i-am pierdut.
În faţa mea, în mijlocul bazarului, în dreptul unei cafenele sau aşa ceva, stă o cămilă uriaşă.

LOMEIER: Sunt sus, la etajul şapte. Foşneşte.

KARPATI: O sărut.

FRANZISKA: Cineva îşi aşează mâna pe gura mea. Abia dacă mai pot să respir.

KARPATI: Buzele mele peste ale ei, mâna mea pentru o clipă în părul ei.

KALIL: Mecanismul cedează, dar nu se deschide.

LOMEIER: Merg de-a lungul holului spre 7 - 32. Doamna Mansur a spus că aş putea să mai trec o dată.

FRANZISKA: Şi cineva mă duce de acolo. Iarăşi văd tavanul boltit. Dar nu-mi mai văd pantofii.

KARPATI: Dar de ce nu te trezeşti, când te sărut.

LOMEIER: Întregul coridor răsună ca un râu.

FATIMA: La etajul întâi e întuneric, atâta lucru pot să recunosc şi eu de aici.
Sună.
Bremer, stă scris la sonerie, dar familia Bremer nu-i acasă. Poate la cinematograf. Sau într-altă parte - prea multe posibilităţi

nici nu sunt.

KARPATI: Hai, sărută-mă şi tu...

LOMEIER: Întregul culoar răsună ca un fluviu.

FRANZISKA: Zgomotul unei fântâni. Apă. Sună aproape ca cu ciripit de păsări. Râsete îndepărtate. Este încă dimineaţă devreme. Fatima, servitoarea mea, îmi pune lângă pat o tavă cu ceai şi Ayran. Şi cu covrigei cu susan. Nu mai am şase ani. Am doisprezece.

KARPATI: E ceva ce trage de mine, mă smulge din loc - se opinteşte cu toată puterea - ce anume e?

LOMEIER: 7 - 32. Sunt aici. Ciudat - uşa apartamentului e deschisă.

KARPATI: Nu reuşesc să-i fac faţă...

FATIMA: Cei de la parter se numesc Linhard. Habar n-am cine e.

LOMEIER: Alo? E cineva aici? Doamnă Dehke?

FATIMA: Interfonul foşneşte. Da? Întreabă o voce de femeie.

LOMEIER: Nici un răspuns.

KALIL: În sfârşit, mecanismul cedează şi încuietoarea uşii se desface.

FATIMA: Sunt eu, Fatima Mansur de la etajul şapte, îmi pare foarte rău că vă deranjez, am rămas încuiată afară din greşeală, aţi putea cumva să-mi deschideţi uşa?

KALIL: Am ieşit.

LOMEIER: Intru în apartament. Alo?

FATIMA: Broasca zumzăie. Sunt din nou înăuntru.

KALIL: O, Doamne. Mulţumesc.

LOMEIER: Iat-o întinsă pe canapea. Nu are aproape nimic pe ea, e doar înfăşurată într-un prosop - doarme, şi-ncolo nu mai e nimeni aici. Doamnă Dehke? Pe măsuţa din faţa canapelei e o sticlă de coniac aproape goală.
Cum stă ea întinsă aici - o peliculă umedă pe pielea ei. Părul scurt şi blond e transpirat, ea respiră repede, poate că visează.

KALIL: Alerg pe scări în sus spre apartamentul Fatimei - precis că ea m-a şi căutat deja.

LOMEIER: Stau lângă ea, o privesc. Ea doarme.

FATIMA: Alerg pe scări în sus înapoi spre locuinţa noastră.

LOMEIER: Doamnă Dehke? Ea nu se trezeşte.

FRANZISKA: Sunt iubita şeicului Al Harad Barhadba, dar şeicul mă iubeşte tandru ca pe o fiică, sunt neatinsă. De când am fost răpită la Istanbul trăiesc în harem la reşedinţa lui din oraşul Kinsh el Sar în deşert. Privesc de la fereastra cu ornamente maure spre portocalii înfloriţi din curte, instalaţia de stropit funcţionează. Umezeala urcă spre cerul albastru. E extraordinar. E minunat de frumos.

KALIL: Etajul şase.

LOMEIER: Nu ştiu de ce, dar deodată îngenunchez lângă ea, îi ating umerii goi...

FRANZISKA: Astăzi e o zi deosebită. Astăzi împlinesc douăzeci de ani, şi mai târziu, şeicul pe care aproape că l-aş putea numi tatăl meu, are să mă dezvirgineze. Nu mă mai gândesc niciodată la casa mea de odinioară, la părinţii mei, niciodată.

KARPATI: În capul meu simt înţepătura mirosului de alcool.

LOMEIER: Şi o sărut. Cât e de când nu am mai pus mâna pe o femeie, de când nu am mai atins o femeie, o sărut.

FRANZISKA: Dar Kafra, prima soţie a şeicului, e bolnavă de gelozie pe mine, copila blondă, şi ieri noapte în harem m-a blestemat în gura mare.

FATIMA: Etajul întâi.

FRANZISKA: Pentru asta, şeicul a pus ca astăzi să i se taie capul.

LOMEIER: Şi ea doarme mai departe. Nu se întâmplă nimic. Eu mă ridic, încă mai simt buzele mele pe buzele ei. Ce vrei, vreau eu să strig la ea, ce faci tu cu mine aici...

KALIL: Etajul şapte. Alerg de-a lungul coridorului spre apartamentul Fatimei, numărul 7 - 32.

LOMEIER: Foşneşte atât de tare. De ce nu te trezeşti?
Dormi numai, dormi pur şi simplu mai departe pe canapeaua ta în apartamentul tău de trei camere de la etajul şapte, n-am vrut să te sărut, s-a întâmplat, vreau să plec de aici, afară din apartamentul 7 - 32, pornesc împiedicându-mă spre uşa apartamentului, care e încă deschisă...

KALIL: Uşa apartamentului e deschisă, ciudat...

LOMEIER: Păşesc peste pragul uşii şi mă trezesc în lumina orbitoare. Un vânt fierbinte mă învăluie şi în ochii mei arde nisipul.

KARPATI: Cineva ţipă. Unde mă aflu?

FATIMA: Etajul doi.

KALIL: Intru în apartament. Fatima? Nu răspunde nimeni. Alo? Închid uşa în umra mea. Fatima?

FRANZISKA: Dar, chiar şi lipsit de trup, capul ei îngrozitor mai strigă o dată spre mine:
Fii blestemată. Să te dizolvi, să te pierzi, de nimic n-ai să mai poţi să-ţi aduci aminte din ceea ce ai fost odată. Nefericirea s-o aduci asupra fiecăruia care îţi sărută buzele, şi niciodată să nu mai vezi luna, până când într-o noapte ai să ajungi să fii ceea ce eşti în realitate.

KARPATI: Jur împrejurul meu e sticlă. Stau într-un lichid. Miroase a alcool. Stau în coniac.

KALIL: Trec în fugă prin holul apartamentului. Pe jos zace legătura de chei cu cămilă a Fatimei.

LOMEIER: Jur împrejurul meu e nisip, până la orizont.

FRANZISKA: Faceţi ceva, strigă şeicul; faceţi o dată ceva, strigă femeile.

KARPATI: Mă aflu într-o sticlă. Mă aflu într-o sticlă de coniac pe măsuţa de lângă canapea, e sticla din care tocmai am băut.

LOMEIER: Sus de tot deasupra mea stă soarele.

KARPATI: Prin sticlă văd totul deformat, mărit, femeia care doarme pe canapea, cea pe care tocmai am sărutat-o.

Încă mai visează. Ochii încă i se mai mişcă încoace şi-ncolo pe sub pleoape.

FRANZISKA: Acum abia cum securea călăului desparte capul tăiat în două jumătăţi pe verticală. Tăcere.

KALIL: Alo? E cineva aici?

FATIMA: Etajul trei.

KALIL: Pe canapea în sufragerie e întinsă - ca întotdeauna, când vin - Franziska, colocatara Fatimei, şi doarme.

KARPATI: Sunt minuscul. Pantofii mei lungi de un centimetru sunt leoarcă de coniac. Deasupra mea, gâtul sticlei pe care am uitat să-l astup la loc, inaccesibil de sus. În deschizătura sticlei se prinde cu un sunet jos un curent de aer. Alo?

LOMEIER: Mă găsesc într-un deşert. Este atâta lumină, că abia de pot să ţin ochii deschişi. Mă uit în jos la mine - încolo nu m-am schimbat - sandalele, halatul cenuşiu, toate la fel ca-ntotdeauna. Arşiţa e atât de uscată, că nici un strop de sudoare nu-mi apare pe frunte.

KALIL: Nu are aproape nimic pe ea.

FRANZISKA: Ce coşmar.

KALIL: E frumoasă.

KARPATI: Un bărbat a intrat în cameră. El stă lângă canapea.

FRANZISKA: Unde mă aflu?

KALIL: Ea se trezeşte - bună.

FATIMA: Etajul patru.

FRANZISKA: Stau întinsă pe o canapea într-o cameră. Lângă mine o măsuţă. Pe ea se află o sticlă de coniac aproape goală. Nu am aproape nimic pe mine, sunt înfăşurată numai într-un prosop. Unde mă aflu aici?
Un bărbat străin stă lângă mine şi mă priveşte. Cum am ajuns aici?

KALIL: Bună - pare derutată. Poate că a visat.

KARPATI: Cum de-am ajuns în sticla asta...

FRANZISKA: Privirea mea goneşte prin cameră - în locul ferestrelor maure cu ornamente o fereastră cu calorifer şi perdea. Afară e noapte. În faţă un televizor, aşezat pe mocheta de culoarea nisipului. Gravuri şi postere pe pereţi, alături poliţe ieftine cu fotografii de oameni, pe care nu i-am văzut niciodată în viaţă...

KALIL: E totu-n regulă?

KARPATI: Şi cum mai ies eu vreodată de aici? Ajutor!

LOMEIER: Doar nu ai de gând, cu toată seriozitatea, să umbli toată ziua în halatul ăsta, sau ai?

KARPATI: Femeia s-a trezit, dar nu mă aude. Lângă ea stă, uriaş, bărbatul.
Alo? Chiar nu mă vedeţi? Sunt aici!

FATIMA: Etajul cinci.

LOMEIER: De ce nu?

FRANZISKA: Nu reuşesc să scot nici un cuvânt.

LOMEIER: Fiindcă obiectul arată ridicol. Eşti ridicol.

KALIL: Ea nu vorbeşte. Eu sunt Kalil - prietenul Fatimei. Uşa apartamentului era deschisă. Se întâmplă cumva să ştii unde s-a dus Fatima? Tocmai am rămas blocat în lift - la etajul cinci - dar am reuşit să ies. Deocamdată ar fi mai bine să nu-l foloseşti.

FRANZISKA: El zâmbeşte. Şi spune ceva despre un lift.

KARPATI: Ea se ridică, are grijă ca prosopul să o acopere, şi se duce la fereastră. Alo?! Chiar nu m-auziţi?

KALIL: Ea se ridică şi se duce la fereastră.

FRANZISKA: Stau în faţa unei ferestre de bloc, la etajul şapte sau poate opt.

KARPATI: Ea priveşte afară.

FRANZISKA: Într-o casă ca asta am crescut eu. Într-o casă ca asta mi-am petrecut primii ani ai copilăriei. O Doamne. Deasupra aşezării de blocuri stă luna, şi mi se pare că sunt ani de când n-am mai văzut-o.

KALIL: E ciudată.

FATIMA: Etajul şase.

KARPATI: Un sunet gol în gâtul sticlei...

FRANZISKA: E ca şi când m-aş dizolva.

LOMEIER: Peste coama ascuţită a dunelor, urlând, umblă vântul.

FRANZISKA: Am nevoie de ajutor.

LOMEIER: Eşti caraghios. Şi mă faci şi pe mine să par caraghioasă.

KALIL: Deodată mi se aruncă în braţe.

KARPATI: Ea aleargă la el.

FRANZISKA: Te rog - salvează-mă. Sunt pe cale să mă dizolv. Ăsta e blestemul soţiei şeicului - scoate-mă de aici.

LOMEIER: Astea-s amintiri care te fac să strângi pumnii.

KALIL: Ce?

FRANZISKA: Nu te cunosc, dar nu fugi. Ajută-mă, du-mă înapoi în oraşul Kinsh el Sar în deşert. Şeicul Al Harad Barhadba are să te răsplătească din plin, nu mă lăsa singură în coşmarul ăsta.

LOMEIER: Şi când te gândeşti cât de mândru fusesem să-i arăt totul: instalaţia de încălzire şi instalaţia de ventilaţie, incineratorul de gunoi şi motoarele liftului.

KARPATI: Ea se agaţă de el...

KALIL: Termină!

KARPATI: Şi nu-i mai dă drumul.

FRANZISKA: Nu, te rog...

KARPATI: Prosopul îi alunecă de la subsuori.

KALIL: Lasă-mă...

KARPATI: E goală.

FATIMA: Etajul şapte. Am ajuns sus.

FRANZISKA: Rămâi aici...

KALIL: Ce ai?
E goală şi se ţine strâns de mine.

FATIMA: Merg de-a lungul coridorului spre apartamentul nostru.

KALIL: Vreau să mă smulg din strânsoare.

KARPATI: El vrea să se smulgă din strânsoare.

FRANZISKA: Nu pleca.

KALIL: Termină...

FRANZISKA: Te rog...

LOMEIER: Sau aveai cumva de gând să-ţi petreci toată viaţa aşa?
Eu nu...

FATIMA: Uşa apartamentul e închisă. Dar eu o lăsasem deschisă.

KARPATI: Preţ de o clipă, ea îşi apasă buzele peste ale lui.

KALIL: M-a sărutat - nu ştiu cum de s-a putut întâmpla una ca asta.

FATIMA: Cum se face că uşa este încuiată acum? Apăs pe sonerie.
Sună.

KARPATI: Sună.

KALIL: Sună.

FRANZISKA: Sună ceva.

KALIL: Încerc să ajung la uşă.

FRANZISKA: Nu fugi.

FATIMA: Nu se întâmplă nimic. Dar aud glasuri în apartament.

KALIL: Dă-mi drumul!

FRANZISKA: Nu!

KARPATI: El se smulge. Aleargă la uşă, ea în spatele lui - nu mai pot să-i văd.

FATIMA: Uşa se deschide.

KALIL: În faţa mea se află Fatima. În spatele meu stă Franziska, goală, care continuă să se ţină de mine strâns...

LOMEIER: Pe coama unei dune de nisip în faţa mea apare silueta vibrând în arşiţă a unui cort de beduini. Pornesc într-acolo. Fiindcă faci totul pe dos, spusese ea.

FATIMA: Franziska...

FRANZISKA: În faţa uşii stă o femeie...

FATIMA: În faţa mea stă Kalil - în spatele lui, Franziska, e goală...

KALIL: Nu ştiu ce să spun...

FATIMA: Porcule...

KALIL: Nu, nu...

FRANZISKA: Femeia îmi pare cunoscută...

FATIMA: Porc ordinar ce eşti.

KALIL: Nu...

FRANZISKA: Rămâi cu mine, te rog...

FATIMA: El se holbează la mine cu ochii măriţi. Te omor...

KALIL: Fatima...

LOMEIER: Fiindcă întotdeauna faci totul pe dos. Picioarele mi se afundă în nisip, cad, mă ridic şi alerg mai departe spre cort.

FATIMA: Un cuţit - am să-l înjunghii. Am nevoie de un cuţit.

KALIL: Ea trece pe lângă mine în goană.

FRANZISKA: Femeia trece în goană pe lângă noi.

KARPATI: O femeie dă buzna înăuntru şi dispare în bucătărie.

LOMEIER: Duna e atât de abruptă, de-abia pot să înaintez.

KARPATI: Femeia vine înapoi.

KALIL: Ea vine înapoi. În mână are un cuţit.

FATIMA: El o rupe la fugă.

KALIL: Ea vrea să mă omoare.

FRANZISKA: El o rupe la fugă.

KALIL: Ea fuge după mine.

FATIMA: Franziska vine după mine - în pielea goală.

KALIL: Eu profit de avansul pe care l-am luat, alerg pe coridor în jos. Ajutor!

FATIMA: Te omor, dinadins m-ai atras afară din apartament, ca s-o fuţi în somn pe colocatara mea!

FRANZISKA: Eu alerg în urma lor. Femeia strigă.

FATIMA: Imediat are să ajungă în casa scărilor.

LOMEIER: Sunt aproape sus. În faţa mea, la o distanţă de cincisprezece metri, poate, văd cortul.

KALIL: Ele mă urmăresc. Eu alerg pe scări în jos.

FATIMA: Stai pe loc...

FRANZISKA: Ce fel de casă e asta, în care sunt acum?

KARPATI: Nu mai vine nimeni. Apartamentul e gol. Sunt singur.

LOMEIER: Alo? E cineva aici? Vântul şuieră. Urlă. Foşneşte, se încurcă în cort.

KALIL: Etajul şase. Acum ele sunt în capul scărilor.

KARPATI: Curbat, prin sticlă, în faţa mea, cantul mesei. Mocheta de culoarea nisipului. Televizorul. Caloriferele. Rafturile ieftine pentru cărţi. Canapeaua. Prosopul ei pe jos.

KALIL: Departe în spate la capătul culoarului se deschide uşa unui apartament. Intră aici, aud spunând o voce de femeie, ca şi când ar fi chiar lângă mine.

LOMEIER: O femeie trage dinăuntru pânza de la intrarea în cort şi mă roagă să intru.

KALIL: Eu alerg de-a lungul culoarului până la apartamentul acela. Nu mai pot.

FRANZISKA: Mai încet.

KALIL: Numărul 6 - 32. Pe eticheta soneriei de lângă uşă stă scris Hartinger. Uşa este deschisă.

FATIMA: Etajul şase. A dispărut. Unde s-o fi dus - se ascunde pe undeva porcul.

LOMEIER: Intru în cortul de beduini. Ochii mei trebuie mai întâi să se obişnuiască cu întunericul brusc.
În mijlocul cortului stă femeia. E singură.

KARPATI: Sunt singur într-o sticlă într-un apartament care arată ca mii de alte apartamente.

FRANZISKA: A dispărut.

KALIL: Închid uşa în urma mea şi trag adânc aer în piept. În faţa mea stă o femeie tânără. Tocmai voiam să-mi atârn rufele la uscat, spune ea. Şi în timpul ăsta se descheie la bluză.
Apoi se întoarce şi se apleacă peste un suport pentru rufe.
Vino.

LOMEIER: Femeia arată înfricoşător. O cicatrice lată şi violetă îi traversează tot gâtul şi o a doua cicatrice îi împarte faţa în două vertical din creştet peste nas până la bărbie.

KARPATI: Cunosc toate astea: camera, mobila. Eu însumi am locuit odată aşa. Singur. Şi în doi.

KALIL: Vino, zice ea.

FATIMA: Kalil e de negăsit. Mă întorc. S-a terminat.

FRANZISKA: Bărbatul a dispărut. Mi se face frig. Femeia se întoarce tăcută. Eu o urmez. Ce altceva să fac...

FATIMA: Pentru mine s-a terminat.

KALIL: Vino încoace...

KARPATI: Dincolo de peretele de sticlă trec chipurile femeilor cărora, printre mobile la fel ca astea de aici, le-am stat cândva aproape. Dar cât de mult s-au schimbat. Ce vârstă au ele acum. Cum arată ele astăzi la fel ca atunci mamele lor.

FRANZISKA: Aşteaptă...

FATIMA: Lasă.

FRANZISKA: Dar...

FATIMA: Ţine-ţi fleanca.

KARPATI: Cu pumnul strâns lovesc în peretele de sticlă. Nu se întâmplă nimic, nu se schimbă nimic. Îmi trec prin cap toate speranţele, noile începuturi, lucrurile comune, care se citeau odată pe feţe, primele sărutări, nopţile petrecute împreună în parcuri, pe terase şi balcoane, generozitatea, acordul, care apoi într-o zi se dizolvă, se duce, deşi fiecare contase atât de ferm pe celălalt - în apartamente ca acesta, sau ca al meu, sau în apartamente precum acela de atunci, poate, cu dulapul lui zidit în perete în care puteai intra în picioare, sau ăla cu baia aia ciudată, de care făceam întotdeauna atâta haz.

FATIMA: Etajul şapte.

KALIL: Nu vreau...

KARPATI: Ăsta e iadul: că te gândeşti, totul are să fie bine, cel puţin de data asta, şi pe urmă nu se întâmplă aşa, ci poate chiar şi mai rău decât fusese vreodată până atunci.

FATIMA: Alerg de-a lungul coridorului spre apartamentul nostru.Cât de inexorabil ne transformăm în ceea ce suntem la urmă - În faţa ochilor mei se face întuneric.

LOMEIER: Ce bine că ai venit, spune femeia cu cicatrice.

KALIL: Dar n-am încotro...

LOMEIER: Ce foşneşte aici atât de tare? Vântul să fie? Nu, spune ea, tu ştii foarte bine, asta e apa.
Apa?
Da.
Care apă?
Apa pe care ai căutat-o toată ziua - doar din cauza asta te afli aici. Apa care dispare la etajul şapte?
Exact, spune ea, şi îşi strâmbă dispreţuitor gura împărţită în patru.
În spatele meu, în dreptul intrării în cort, deschise, ţâşneşte din nisipul deşertului o fântână de apă care urcă până la douăzeci de metri spre cer. Apa!

KALIL: Geme atât de tare, aproape că ţipă...

LOMEIER: Apa te-a adus aici şi te poartă acum la mireasa ta, o aud strigând pe femeia cu cicatrice, cu bine!

KALIL: Ea ţipă şi aproape că răstoarnă suportul pentru rufe.

LOMEIER: Cortul şi chiar şi femeia se dizolvă şi se transformă în aer sub ochii mei - ce-a vrut să spună cu asta? Care mireasă - nici un răspuns.

FATIMA: Sunt din nou în apartament, alerg la mine în cameră, îmi iau valizele şi încep să împachetez.

FRANZISKA: Unde vrei să pleci?

FATIMA: Unde vreau să plec? Franziska stă în faţa camerei mele în pielea goală. Ce te interesează pe tine? Pune-ţi o dată ceva pe tine.

FRANZISKA: Voiam doar să te întreb - poate aş putea să vin cu tine...

FATIMA: Niciodată. Cară-te. Ia-ţi ceva pe tine. Şi, în cazul în care ai uitat: Dulapul tău de haine e cu o uşă mai încolo, alături.

LOMEIER: Deşertul se umple cu apă.

FATIMA: Ea pleacă. Eu îmi împachetez lucrurile. Lucrurile mele, pe care odată trebuie că le-am despachetat aici şi le-am pus în dulap. Aşa cum fac toţi ceilalţi cu cururile lor şi cu dulapurile lor. Dar eu n-am idee cum am ajuns odată aici, nu-mi mai aduc aminte.

LOMEIER: Deşertul se transformă în râu.

FATIMA: Într-o zi stăteam în faţa uşii de jos de la intrare, aveam o cheie în mână şi ştiam: Acum locuiesc aici. Aici e cutia de scrisori, asta e uşa liftului, aşa ajungi la etajul şapte, uite mocheta de culoarea nisipului şi televizorul şi rafturile ieftine pentru cărţi, şi asta e colocatara mea, Franziska, cea care doarme tot timpul şi care seara nu mai ştie ce s-a întâmplat dimineaţa.

LOMEIER: Deşertul se transformă în fluviu, într-o strâmtoare marină. Stau rezemat de balustrada unei bac pe Bosfor. În faţa mea se află minaretele Istanbulului. Aici am mai fost cândva. În luna noastră de miere. Acum douăzeci şi patru de ani.
Îţi mai aduci aminte? Mă întreabă o voce de femeie. Lângă mine în dreapta stă o femeie, care arată ca Helga, prima mea soţie, ea poartă aceleaşi haine ca atunci, arată absolut neschimbată, doar că peste faţa ei trece o cicatrice lată verticală din creştet peste nas până la bărbie....

FATIMA: Smulg lucrurile din dulap, fustele, pantalonii, pulovărele, tricourile şi aşa mai departe, tot.

KALIL: Ea se cabrează, se răsuceşte sub mine.

FATIMA: În timpul ăsta mă gândesc la Kalil. Mă gândesc cum m-a înşelat el cu vecina mea de apartament.

FRANZISKA: Cine poate să fi fost bărbatul care a fost mai devreme aici?

KALIL: Trebuie să se termine povestea asta...

FRANZISKA: În camera în care m-a trimis femeia e un şifonier.

LOMEIER: Îţi mai aduci aminte cum ai venit la mine atunci - din cauza avariei la apă în apartamentul meu de la etajul şapte. Era în plină noapte, vara, luna plină stătea luminoasă deasupra acoperişurilor cartierului proaspăt construit. Nu te aşteptai ca la ora aceea să te mai sune cineva. În fond, aveai deja situaţia sub control, era o inundaţie în toată regula, ce curgea acolo de sus, şi tu stăteai acolo, pe balcon, cu mânecile suflecate - halatul nu-l aveai încă pe atunci. Poate că de fapt în seara aceea aveai de gând să faci cu totul altceva şi nu ai recunoscut asta niciodată pe urmă, cum a fost, când ne-am cunoscut. Oamenilor le place să facă asta. Să-şi aducă aminte cum s-au cunoscut. Sau cum au sărutat pentru prima dată. Mai ştii? Voiai să fumezi şi erai pe balconul de la bucătărie, şi mi-ai părut deodată atât de frumos - atât de puternic şi totodată atât de neizbăvit, că m-am gândit: Toată viaţa mea vreau s-o împart cu el, pe el vreau să-l am, pe el, pe nimeni altul. Atunci te-am sărutat pentru prima oară - la lună plină, pe balconul bucătăriei de la etajul şapte.

FRANZISKA: Deschid şifonierul.

LOMEIER: N-ai cum să te afli aici, strig eu, tu nu eşti aici, de ce mă urmăreşti - lasă-mă!

KALIL: Mă smulg de pe ea.

FATIMA: E atât de sufocant. Mă duc la fereastră.

FRANZISKA: În şifonier se află articole de îmbrăcăminte, care-mi par cunoscute...

KALIL: Nu te opri, strigă ea, eu mă împleticesc spre uşă, întoarce-te, strigă ea...

LOMEIER: Dar ce fac, spune ea - numai că nu vreau să mă înşeli - lasă-mă, îmi pierd minţile, îi înfig creionul de tensiune, pe care-l port întotdeauna la mine în buzunarul de la piept al halatului, în amândoi ochii, adânc, lovesc iar şi iar.
Dar ea nu face decât să spună încet oo, şi pe urmă râde - şi pe urmă se dizolvă - exact ca adineaori...

KALIL: Nu te opri, strigă ea - şi când deschid uşa apartamentului, ea începe să scoată un urlet ca de lup.

FRANZISKA: O bluză, o fustă, pantofi înguşti, dar comozi - toate par să mi se potrivească...

FATIMA: Prin cartier se aude un urlet în noapte. Un strigăt ca strigătul unui lup sau al unei lupoaice.

KALIL: Fug pe culoar în jos şi apoi aproape că mă prăbuşesc pe scări în jos. Urletul umple toate etajele.

FRANZISKA: Astea sunt hainele unei laborante, ale unei ATM.

FATIMA: Cea care strigă aici e o femeie.

LOMEIER: Trebuie să ştiţi, spune lângă mine în stânga o femeie, noi am mai fost o dată aici, acum douăzeci şi patru de ani, şi bărbatul de lângă ea aprobă din cap. Cu fiicele noastre, pe care le-am pierdut atunci...

FATIMA: Am terminat de împachetat.

KALIL: Etajul cinci. În spate de tot, în capătul culoarului, se deschide uşa unui apartament.

FRANZISKA: Cu fiecare lucru pe care-l îmbrac, amintirea mea devine din ce în ce mai clară: Sunt o asistentă tehnico medicală. Lucrez într-un laborator, în fiecare zi de la opt şi jumătate până la ora şaptesprezece.

KALIL: Intră, te aştept deja, aud spunând o voce de femeie, de parcă ar sta chiar lângă mine. Nu vreau să fac asta, dar alerg totuşi pe coridor spre apartamentul acela.

LOMEIER: Am pierdut-o, spune femeia, aici, în Istanbul, în bazar, acum douăzeci şi patru de ani - o copilă blondă, de atunci n-am mai văzut-o niciodată şi nici n-am mai auzit de ea, ca şi când nici n-ar fi existat vreodată. Şi scutură din cap.

FATIMA: Asta-i tot.

KALIL: Hinrichs scrie pe eticheta soneriei. Uşa este deschisă.
În uşă stă ea.

FATIMA: Mai mult n-am să iau cu mine.

KALIL: Bună, spune femeia - doamna Hinrichs. Probabil că se apropie de patruzeci de ani.

FRANZISKA: Sarcina mea principală e să analizez probe de sânge. Cea mai mare parte din treabă o fac aparatele.

KALIL: Şi în timpul ăsta îşi desface cordonul, care-i ţine capotul...

FATIMA: Plec. Dar iau şi cuţitul cu mine, în caz că m-aş mai întâlni pe scări cu porcul de Kalil.

FRANZISKA: Şi femeia de adineaori era Fatima, cu care locuiesc aici de atâţia ani, nu ştiu exact de câţi, unde e? De ce stau aici pe jumătate îmbrăcată în faţa şifonierului? Fatima?

KALIL: Dedesubt nu are nimic.

LOMEIER: Bărbatul de lângă femeia de lângă parapet spune: Dar poate că a fost şi mai bine aşa. Ia gândeşte-te câţi bani ne-ar fi costat copilul în toţi anii ăştia, numai şcoala şi studiile, câte lucruri nu ne-am fi putut permite niciodată. Toate călătoriile... Şi pe urmă îmi întinde cartea lui de vizită: Helmut Dehke, agent de asigurări.

FATIMA: Pe podea în faţa uşii apartamentul mai zace încă legătura mea de chei cu brelocul cu cămilă, care mi-a căzut din mână când am venit acasă cu cumpărăturile.
Habar n-am de ce ţin toate cheile alea - de parcă ar fi pentru o întreagă reşedinţă.

KALIL: Ea geme atât de tare...

FATIMA: Oare să-mi iau rămas bun de la Franziska?

LOMEIER: Soarele dispare după Cornul de aur şi Süleymanie, e întuneric.

FATIMA: La ce bun? Închid uşa în urma mea şi alerg de-a lungul coridorului. Încă se mai aude urletul ăsta prin tot blocul.

LOMEIER: Parapetul bacului se află în dreptul unui cartier de blocuri. Stau la fereastra unui apartament într-un bloc ca al meu. Am mai fost o dată aici, mi-e cunoscut aerul ăsta înecăcios, canapeaua e goală, dar aici pe micuţa masă de lângă canapea e sticla de coniac aproape goală, pe asta o iau cu mine, am nevoie de aer, de aer şi de o tărie şi de o ţigară.

KARPATI: Îmi vin în fire. Sunt ud leoarcă de coniac, mă lovesc cu capul de peretele sticlei şi abia de mai am aer - cineva duce sticla.

FATIMA: Habar nu am unde mă duc.

LOMEIER: Mă grăbesc spre balconul de la bucătărie.

KARPATI: Podeaua goneşte pe sub mine - mocheta de culoarea nisipului, holul şi podeaua linoleul din bucătărie...

LOMEIER: Iată şi sacoşele cu cumpărături de adineaori...

KARPATI: ...pragul balconului, beton.

LOMEIER: Sub ochii mei se află întreg cartierul. Stau pe balconul de la bucătărie. Ţigară. Un urlet straniu trece prin întreg blocul - ce-ar putea fi? Şi unde mă aflam puţin mai devreme? Abia acum observ că încă mai ţin în mână cartea de vizită a bărbatului de pe bac: Helmut Dehke, agent de asigurări.

FRANZISKA: Unde-i Fatima?

KALIL: Nu se poate să fac asta.

LOMEIER: Am nevoie de o înghiţitură...

KARPATI: O Doamne.

KALIL: Sau...

LOMEIER: - sau mai bine nu. Vine cineva.

KARPATI: Cineva mă ţine pe mine şi sticla peste balustrada balconului de la bucătărie.

FATIMA: Când ajung la scară, mă mai uit o dată pe culoar înapoi: În pereţi lucrează metalul conductelor - poate că acum a revenit apa la etajele opt, nouă şi zece.

FRANZISKA: Pe balconul de la bucătărie stă cineva.

LOMEIER: Asta-i Dehke.

FRANZISKA: Ah, ăsta-i LOMEIER, administratorul, care precis că din cauza presiunii la apă mai e aici. Fumează.

KARPATI: Sub mine golul celor şapte etaje, de care mă desparte doar fundul de sticlă al sticlei.

KALIL: Nu vreau să fac asta.

LOMEIER: Ea vine şi se opreşte lângă mine.

FATIMA: Cobor scările în fugă. Cu fiecare treaptă, urletul creşte.

KALIL: Trebuie să plec de aici. Ea încearcă disperată să mă reţină, dar eu o împing la o parte. În genunchi, strigă la mine: Ce faci tu cu mine?

KARPATI: Sub mine felinarele, esplanada din faţa blocului, autobuzele parcate şi staţia de autobus.

FRANZISKA: Frumoasă seară, nu-i aşa? Ce tare străluceşte luna.

KARPATI: Auziţi-mă o dată!

LOMEIER: Care va să zică v-aţi trezit...

FRANZISKA: Eu - deci eu am - ştiu şi eu - sunteţi de mult aici?

LOMEIER: Cred că de câteva minute.

FRANZISKA: Şi?

KALIL: Reuşesc să ajung la uşa apartamentului. Ea rămâne în urmă şi urlă ca un lup.

KARPATI: În cercul de lumină al unui felinar câţiva tineri care fumează. Pot să-i aud cum râd.

LOMEIER: Şi ce?

FRANZISKA: Aţi aflat ceva?

LOMEIER: Ce să aflu?

KALIL: Pe coridor înapoi spre scară...

FRANZISKA: Vreau să spun, dacă aţi aflat deja unde dispare apa la etajul şapte...

LOMEIER: A, asta - da, da...

FRANZISKA: Da?

LOMEIER: Da.

FATIMA: Etajul şase. Urletul devine din ce în ce mai puternic. Acum e pretutindeni. Ce-i asta? Rămân pe loc.

KALIL: Alerg pe scări în jos.

FRANZISKA: Fumând, stă rezemat de balustrada balconului de la bucătărie şi priveşte cartierul în noapte. În mână ţine sticla de coniac aproape goală din sufragerie.

LOMEIER: Chiar aţi dormit adânc, nu glumă.

FRANZISKA: Da, da...

LOMEIER: Ea stă lângă mine, rezemată de balustrada balconului de la bucătărie şi priveşte cartierul în bătaia lunii. La ferestrele nenumăratelor apartamente, în spatele perdelelor, arde lumina. Nu pare să fi observat că am sărutat-o.

FRANZISKA: Am avut un vis ciudat.

KALIL: Etajul patru. În fund de tot, la capătul culoarului, se deschide uşa unui apartament.

LOMEIER: Da?
E o noapte caldă. Nici un foşnet. Numai urletul. Sună aproape la fel ca vântul în deşert.

KARPATI: Un urlet străbate noaptea, e aproape ca şi când vântul s-ar fi poticnit în gâtul sticlei, dar nu e asta...

KALIL: Vino la mine, îmi spune la ureche o voce de femeie, de parcă ar fi chiar lângă mine.

FRANZISKA: Da - am visat că un bărbat m-a sărutat în somn şi că imediat după aia a dispărut - unde, nu ştiu - într-un cort de beduini sau într-o sticlă ca ăsta de aici, nu-mai mai aduc aminte.

KALIL: Nu vreau s-o fac, dar mă duc totuşi pe coridor până la uşa deschisă.

FATIMA: Etajul cinci.

KALIL: Marion Richter, stă scris pe eticheta soneriei.

KARPATI: El se joacă nervos cu sticla din mâna lui. Dacă acum mă lasă să cad, dacă sticla îi alunecă acum din mână, mă prăbuşesc în gol şapte etaje şi mor.

KALIL: N-am încotro - intru în apartament.

LOMEIER: De sticla de coniac pe care o ţineam în mână uitasem complet.
Ah, vă rog să mă scuzaţi că m-am servit aşa, pur şi simplu, dar...

FRANZISKA: Nu, nu, vă rog, dacă tot mai trebuie să lucraţi la ora asta, atunci măcar să...

LOMEIER: De fapt, nu voiam absolut nimic...

KALIL: Bună, spune femeie care stă în faţa mea în hol. Eu sunt Marion. Tocmai voiam să mă bag în cadă. Sau preferi să ne uităm la televizor? Prietenul meu Andi nu a venit în seara asta. Sau vrei mai întâi să gătim ceva?

FRANZISKA: Şi pe urmă totul s-a umplut de apă şi în faţa mea în sufragerie stătea un bărbat, ale cărui buze le-am atins întâmplător dar a fugit.
De ce-i povestesc lui toate astea?

KALIL: Hai, să mergem în bucătărie.

LOMEIER: Ea stă lângă mine şi-mi aruncă din când în când o privire nesigură. E drăguţă.

KARPATI: Nu vreau să mor...

FRANZISKA: Tipul arată bine. De ce nu mi-a mai sărit în ochi lucrul ăsta până acum. Numai halatul deranjează un pic.

KALIL: În dreptul frigiderului femeia începe să se dezbrace.

FATIMA: Etajul patru.

FRANZSIKA: V-ar deranja cumva să vă scoateţi puţin halatul?

LOMEIER: Eu - nu, absolut deloc, de ce, vă deranjează?

FRANZISKA: Voiam doar o secundă să...

LOMEIER: Vă rog...
Îmi scot halatul şi cu ocazia asta ascund cartea de vizită în buzunarul exterior. Cum aş putea să-i explic asta...

KARPATI: Vă rog...

FATIMA: Cobor mai departe pe scări.

KARPATI: Hei!

FRANZISKA: Staţi puţin să vă ajut, am să ţin eu sticla în timpul ăsta.

LOMEIER: Nu, nu, mă descurc.

KARPATI: El pune sticla pe balustrada îngustă şi-şi scoate halatul.
Dacă unul din ei ar atinge sticla acum, sunt un om mort.

LOMEIER: Aşa.

FRANZISKA: Voiam doar să văd cum arătaţi fără halat.

FATIMA: Ceva nu e în regulă. Mă întorc şi pornesc din nou pe scări în sus.

LOMEIER: Ea zâmbeşte.

FRANZISKA: Probabil că aveaţi cu totul alte planuri în seara asta, decât să căutaţi o spărtură în instalaţia de apă.

KALIL: Ea geme.

LOMEIER: Vreţi să spuneţi că aş mai fi ieşit cumva în oraş astă seară - în nici un caz.

FRANZISKA: Puteţi să recunoaşteţi liniştit... nu vă întreb nici cu cine.
El râde. E puternic şi atât de...

KARPATI: Îmi apăs obrazul de sticlă. Cum de nu mă vedeţi?

FATIMA: Etajul patru. Ce-i asta? O iau la fugă pe culoar.

LOMEIER: Îmi place de ea.

FRANZISKA: De neizbăvit. Aş vrea să-l sărut.

LOMEIER: Dacă m-ar săruta acum...

FATIMA: Uşa lui Marion Richter de la 4 - 32 e doar întredeschisă. De ce?

FRANZISKA: Se întoarce spre mine.

LOMEIER: Ea face o mişcare spre mine.

FATIMA: Intru în apartament.

KARPATI: El se întoarce spre ea. În acelaşi timp ea face o mişcare spre el.

FATIMA: Acum sunt în holul locuinţei străine. Din bucătărie se aud zgomote.

FRANZISKA: Cotul meu atinge din greşeală sticla de coniac. Sticla se răstoarnă.

KALIL: Ea geme atât de tare.

KARPATI: Sticla se răstoarnă peste balustradă şi cade în gol. Cad. Sticla cade în gol şapte etaje. Eu cad în gol şapte etaje.

FATIMA: Acum stau în bucătăria locuinţei străine. Aceeaşi garnitură de bucătărie ca-n locuinţa Franziskăi. În faţa mea Kalil şi Marion Richter lângă frigider. Ea e goală. Şi el...
Ei nu mă observă. Ea geme.

KARPATI: Etajul şase. Pe balcon, o femeie care urlă la lună. Asfaltul goneşte spre mine. În acelaşi timp, totul se întâmplă foarte încet.

LOMEIER: Ea stă foarte aproape în faţa mea.

FRANZISKA: Sunt foarte aproape de el.

FATIMA: Stau în spatele lor. Ei nu mă văd.

KARPATI: Etajul cinci. Pe balcon o femeie care urlă la lună. Luminile la ferestre se transforme în dâre.

LOMEIER: Aproape că n-am curaj să respir.

FRANZISKA: Eu îmi pun mâinile prudentă pe pieptul lui.

KALIL: Un ceas de bucătărie ticăie. Pe uşa frigiderului sunt lipiţi magneţi coloraţi.

FATIMA: Eu îi înfig cuţitul în spate.

KALIL: Ea ţipă. Ce-i asta? Are sânge pe faţă.

KARPATI: Etajul patru. O femeie bagă cuţitul într-un bărbat. Pe geamul ferestrei e sânge.

LOMEIER: Ea mă sărută.

FRANZISKA: El mă sărută.

KARPATI: Etajul trei. Un chef. Muzică.

KALIL: Ce-i asta?

FRANZISKA: Ăsta e primul sărut din viaţa mea.

KARPATI: Etajul doi. Întuneric.

LOMEIER: Ne sărutăm. Pentru prima oară. O strâng cât pot eu de tare.

KARPATI: Etajul întâi.
Sunt mort.

FRANZISKA: Ne sărutăm. Închid ochii, şi cu toate aste simt lumina lunii.
Karpati ţipă. Kalil ţipă. O sticlă cade din cerul scenei pe scenă şi se sparge.

SFÂRŞIT

Prima pagină **Pagina anterioară**

Editura LiterNet, 2004